

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 82/08
24.04.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, mr. Ljubice Jeremić i Nikole Stanojevića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, adv., protiv tuženog "BB", radi poništaja odluke o isplati otpremnine, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.1.br.1708/06 od 21.6.2007. godine, u sednici održanoj 24.4.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.1.br.1708/06 od 21.6.2007. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P.1.br.1423/05 od 23.12.2005. godine, odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je traženo da se poništi rešenje generalnog direktora tuženog br.210 od 19.4.2005. godine, zavedenog kod tuženog dana 22.4.2005. godine, u delu kojim je tužiocu utvrđena jednokratna otpremnina usled sporazumnog prestanka radnog odnosa po socijalnom programu, u iznosu od 731.058,00 dinara, da se utvrdi pravo tužioca prema tuženom na jednokratnu otpremninu na osnovu sporazuma o prestanku radnog odnosa po socijalnom programu u iznosu od 1.397.305,92 dinara, kao i da se obaveže tuženi da tužiocu isplati na ime neisplaćenog dela pripadajuće jednokratne otpremnine po socijalnom programu iznos od 66.247,90 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 18.7.2005. godine do isplate i da se obaveže tuženi da tužiocu naknadi troškove spora u iznosu od 34.500,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.1.br.1708/06 od 21.6.2007. godine, odbijena je žalba tužioca i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu na osnovu čl.399. ZPP, Vrhovni sud Srbije je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz čl.361. st.2. tač.9. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti a ni bitna povreda iz čl.361. st.2. tač. 12. istog Zakona, na koju se u reviziji ukazuje, jer nižestepene presude sadrže jasne i potpune razloge o odlučnim činjenicama. Nema bitne povrede iz čl.361. st.1. u vezi sa čl.382. st.1. ZPP, s obzirom da je drugostepeni sud ocenio sve žalbene navode od značaja i naveo razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Tokom postupka je utvrđeno da je tužiocu prestao radni odnos sa danom 7.6.2005. godine na osnovu zaključenog sporazuma sa tuženim od 22.4.2005. godine. Sporazumom o prestanku radnog odnosa, propisano je da zaposleni ostvaruje pravo na otpremninu prema socijalnom programu. Tuženi ima socijalni program, koji predviđa da zaposlenom kome je prestao radni odnos, kao tehnološkom višku, sa preko 30 godina provedenih u radnom odnosu pripada jednokratna otpremnina u visini od 12 plata, pri čemu se kao osnovica za obračun uzima ostvarena neto zarada u mesecu koji je prethodio mesecu u kome je zaposlenom prestao radni odnos. Međutim, direktor tuženog je u skladu sa ovlašćenjima iz socijalnog programa 19.4.2005. godine doneo sporno rešenje kojim je tužiocu utvrđena jednokratna otpremnina u visini od 731.058,00 dinara, obračunata prema proseku zarade tužioca za januar i februar 2005. godine, što je tužilac i prihvatio potpisivanjem službene beleške od 22.04.2005. godine.

Kod utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi pravilno primenjuju materijalno pravo ocenjujući da tužilac bez osnova potražuje otpremninu, koja bi mu pripadala po socijalnom programu.

Otpremnina je novčano potraživanje, koga se zaposleni može odreći, koristeći se institutom otpuštanja duga iz čl.344. Zakona o obligacionim odnosima. Prema navedenoj odredbi Zakona, za punovažan prestanak obaveze potrebna je izjava poverioca dužniku da neće tražiti njeno ispunjenje i da se sa tim dužnik saglasi. U konkretnom slučaju, tužilac je ostvario pravo na isplatu otpremnine, s obzirom da mu je radni odnos prestao na osnovu zaključenog sporazuma sa tuženim zbog prestanka potrebe za njegovim radom. Međutim, otpremnina mu je isplaćena u iznosu koji je prihvatio potpisivanjem službene beleške, sa čime je bio saglasan i tuženi, odnosno direktor tuženog, kada je doneo odluku o isplati u navedenom iznosu. Pismena izjava tužioca izraz je njegove

slobodne volje, odnosno izjava nije data pod pretnjom, prinudom, a ni u zabludi. Tužilac se potpisivanjem službene beleške odrekao prava na isplatu većeg iznosa otpremnine od one koja bi mu pripadala po socijalnom programu, a koja mu je potom prema spornom rešenju direktora tuženog isplaćena u iznosu od 731.058,00 dinara.

Kako je između tužioca i tuženog postignut sporazum o visini otpremnine, a tužilac nije tražio poništaj sporazuma u posebnom postupku, nisu osnovani navodi u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Iz navedenih razloga, odlučeno je kao u izreci na osnovu čl.405. st.1. ZPP.

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm